

Horváth Elemér

randevú

*csornán – keleteurópai kisváros –
a nemzeti hősről elnevezett utcában
egyébként teljesen normális lakóhely
él egy kislány akit eddig észre sem vettek a felnőttek
(a rousseau-i értelemben természetes)
de most 15 s 16 között
ahogy kilép a kiskapun
és be a történelembé
a feszültség rögtön nyilvánvaló
az egyetemista aki elkíséri tejért
kissé regresszív módon visszalép
eluard s aragon verseiből
a tejeskanna és a lány közé
s elindulnak a jövőbe
amely ebben a pillanatban minden egyébnél fontosabb
s még nem is létezik*

az amerikai ápolónő

*saját bevallása szerint
nem volt hazája sohasem
se háromszéken ahol született
se budapesten ahová áttelepült*

*végül new yorkban kötött ki
érthetően s talán logikusan
de mindenképp véglegesen*

*hívónak vissza de nem megyek
nem teszem ki a gyerekeimet
annak amin én átestem
itt legalább szabad vagyok*

*egy kisvárosi kórházban
ápolta feleségemet*

szakértően és gondosan
egy amerikai egy amerikait
függetlenül attól hogy pápua
lengyel román
vagy erdélyi magyar

lárpúrlár

kérdés mi a fenének írt mikes?
s kérdés mi a fenének magyarul?
kérdés továbbá hogy a levelek
csak mellékesen irodalmiak
(ez az ember nem is fontoskodik)
címezettjük nő és kitalált alak
akitől választ nem is várt soha
terápia volt-e a viszonyuk?
afféle fiktív maszturbáció?
a nárciszista végső várfoka?
montaigne legalább tudta mit csinál
miért kinek és minnek ő csak írt
pillanatnyilag s átmenetileg
egy török kisvárosban senkinek

ferenc apokrif himnusza

édesanyánk dicsértessék a por
amelyből vétetünk
azért mert meleg és simogató
csornán firenzében és newyorkban
ugyanúgy mint assisiben
s minden vitát kizáróan kanonizált
annak ellenére hogy pantheisztikus
s mert ide visszatérünk végülis
marxi bizonyossággal történelmien
ahogyan írva van
ezek az apokrif sorok
szolgáljanak mementóként
ilyenkor tavasszal amikor a világ
életittas végtelen és örök

a spirálfüzet után

*első verseimet
egy vonalasba irtam be
(a simalapos volt a rajzoké
a nagykockás a számtané)*

*ha pacnit ejtettem
– akkor tanultam a zsinórirást –
az egész elrontott lapot
lerántottam a spirálról
s újra kezdtem egy másikon*

*40-50 lap lehetett
s a kamasz hiúság
gyorsabban elfogyasztotta
mint az üresség ihlete*

*amire írógépem lett
s a versek megjelentek nyomtatásban is
– gyerekes önmutogatás? –
nem volt több szükségem reá
a mór megtette kötelességét
a mór mehet*

*most öregen gyakran eszembe jut
hogy halandók vagyunk
hogy az egész tündéri társaság
– versek írógép és spirálfüzet –
idő kérdése csak
hogy utánuk semmi következik*

a szovjet félcipő

*apám vette az orosz kantinban
és azonnal kedvencem lett
elegánsabb mint a papucs
és tartósabb mint a bakancs*

*(a kényelem akkoriban
a hiúság szolgálólánya volt)
hamarosan
hétmérföldes csizmának bizonyult
bár ezt maga sem tudhatta*

asszimiláció?

benne léptem át a határt
szabad és nemszabad között
először és véglegesen

szögletes orrával
firenzében is sokáig
fölhíotta magára a figyelmet
(amiért többször megsarkalltattam
s új talpat is kapott)

mahopacban kopott le rólam végülis
vagy én koptam ki belőle
késő honfoglaló
ez persze propaganda csak

ott írtam verseim javát
ahova vitt fiatalon

kívül

